

Sfârșit

Sergiu Florin

A-nceput sfârșitul unui infinit promis
Cu ultimul apus înflăcărat spre stele,
Ce-și strigă singur durerea în abis
Pe tron de pietre ascuțite, grele.

Ceasurile, sute, nu mai au răbdare
Să-și continue bătaia în postum infinit,
Și pleacă din spectacol c-o vagă întrebare:
"Oare sfârșitul tragic, a fost demult menit?"

Infinitul plânge când își amintește
De câte ori promis, a fost din buze șterse.
Purtat de vânt și ploaie mai departe,
El nu știa că buzele sunt deseori deșarte.

Dar ultima rază cade...sub lama blândeii luni
Ce a răzbit a soarelui și-a zilei legiuni.
Infinitul pleacă...mort, purtat de gând,
Rămâne-n urmă amorul...ce-a fost odată blând.

E târziu...în lume, în soare și-n pământ,
E vremea să se stingă și falsul jurământ...
Uitat de suflete în valuri de trecut,
Din scenă alungat la secția rebut.

Adio infinit din două guri ieșit!
Adio jurământ de două limbi rostit!
Trageți cortina, sceneta s-a sfârșit!
În tragedia morții...cei doi s-au prăbușit.